

Juleaften 2015

I aften fejrer vi Jesu fødsel. Vi fejrer, at den almægtige Gud, himlens og jordens Skaber, lod sig se i et nyfødt menneskebarn. Vi fejrer profeten Esajas gamle profeti, som vi hørte læst fra alteret, endelig gik i opfyldelse - Et barn er født os, en søn er givet os, og hver støvle der tramper i larmen, og kappen der er sølet i blod, skal

brændes og fortæres af ild. Ja, kort sagt, vi fejrer den nat, hvor himlen rørte jorden og for alle tider delte *verdens tid* i et før og et efter.

Spørgsmålet er så om jorden af den grund blev et mere himmelsk sted at være? Frygt ikke, sådan sagde englen til hyrderne på marken. Små to tusinde år er forløbet siden denne første julenat, og dog er ikke én eneste jul siden fejret på denne jord uden lidelse, uden krig og nød, uden sult og

mennesker på flugt. Denne jul er ingen undtagelse, også i år fejrer vi i Danmark og i resten af verden jul på en mørk og dystre baggrund.

I det tidlige forår strømmede flere og flere reportager om flygtninge der desperate forsøgte at krydse Middelhavet til Europa i livsfarlige og utætte småbåde ind over os og flygtningestrømmene fortsatte og voksede eksplosivt hen over sommer og efterår. I september så vi måbende til mens

store grupper af flygtninge vandrede langs de danske motorveje på vej mod Sverige. De kom fra krigen i Syrien, fra Irak og Afrika, fra blod, vold og forfølgelse, fra sult og kummerlige livsvilkår. Og i februar, kun en måneds tid efter det rædselsfulde angreb på tidskriftet Chalie Hebdo i Paris slog terroren ned i København, ved Krudtønden på Østerbro og dagen efter ved den jødiske synagoge i Krystalgade. Midt i sidste måned ramte så et nyt grufuldt terrorangreb igen Paris. Og Alt imens

verdens og ikke mindst mellemøstens konflikter forbliver uløste, sendes nye hundretusinder af mennesker på flugt, nu også med vinteren som flygtningens og den fattiges urgamle fjende i hælene.

Så hvad er det egentligt vi fejrer her? Hvis vores arme gamle jord alligevel er den samme forpinte klode den altid har været, en regulær jammerdal for en skræmmende stor del af dens indbyggere, hvordan kan det så være jordens mest skelsættende

begivenhed vi fejrer i aften og i de kommende dage?

I begyndelsen af halvfemserne blev en ung flygtning fra krigen i Bosnien interviewet af fransk tv. Pigen, der opholdt sig i et kloster i Taizé i det centrale Frankrig var på det tidspunkt 17 år gammel og kom fra en sydende heksekedel i Sarajevo. Flere af hendes familie og nære venner var blevet dræbt. Hun havde set mere ondskab og

menneskelig lidelse end de fleste gør gennem et helt liv.

Journalistens første spørgsmål kunne synes at ligge lige til højrebened, stillet som det var til en ung pige der havde oplevet så meget ondt:

Hele din ungdom er ødelagt af krigen, sagde han. Du har set mennesker der har slået ihjel, du har set mennesker dø.

Hvordan kan du fortsætte med at tro på en

god og kærlig Gud, efter alt det onde du har oplevet?

Den syttenårige pige så forbavset på journalisten. Ingen kunne undgå at se den usminkede forbavselse over spørgsmålet i hendes ansigt. Og så sagde hun tre ting:

Tror du det er Gud, der har ført krig i Bosnien?

Hun gjorde en pause før hun fortsatte med næste spørgsmål:

Og hvordan tror du, at vi kunne have klaret alle disse svære lidelser, al den sorg og al den skræk, hvis ikke Gud havde givet os kraften?

Journalisten var allerede trådt flere skridt baglæns, men pigen var ikke færdig.

Hendes øjne glødede da hun afsluttede interviewet med sin sidste sætning: Og hvordan kan du bilde dig ind, at vi tør tro på fremtiden – en fremtid hvor bosniere,

serbere og kroater lever side om side – hvis ikke Gud er med os?

Interviewet med den bosniske pige var forbi og sjældent har en tv-journalist stået så nøgen tilbage. Uden manuskript, uden flere spørgsmål. Hvad var der mere at spørge om. Det var tydeligt at mærke de to kom fra helt forskellige verdener.

Journalisten havde set krigens elendighed, tilbagelænet i sin rolige og behagelige tv-sofa. Han kunne tillade sig at stille

spørgsmålet, om Gud virkelig eksisterede.

For ham havde svaret ikke den store betydning.

Pigen derimod kom fra fem år med krig.

Plaget af angst både nætter og dage. Ikke et eneste sekund kunne hun leve uden Gud.

En anden støtte end Guds havde hun ikke fundet i sin kaotiske og utrygge verden.

?

”Hvis ikke Gud er med os”. Men at Gud er med os er jo præcis hvad vi fejrer i aften.

Ikke Gud er med os som i Gud- er- med- *os* og ikke med vore fjender, men som Gud er med os, midt i alt det mørke og grufulde, midt i alt det som skræmmer og truer. Og det er ikke gammel overtro vi fejrer, men noget vi ved og når vi ved det så er det fordi det lige netop er det der er julens budskab.

Gud ville ikke længere nøjes med at tale gennem profeterne, ikke længere nøjes med at åbenbare sig for de religiøst særligt indsigtsfulde.

Han ville sit menneske nærmere end et menneske er sig selv og Han ville det på en måde så selv det mindste og mest elendige menneske på denne jord aldrig mere skulle behøve tvivle på at Gud er med det. Og sådan kom Gud til jorden -Som et nyfødt og værgeløst spædbarn i en fremmed stald,

snart med forældrene på flugt fra Israels vanvittige kong Herodes, senere, som voksen, en omvandrende Gudsmand der ret så konsekvent hang ud med de forkerte og sluttelig en dødsdømt forbryder, henrettet på et kors, pisket og pint til uigenkendelighed. Som Jesus af Nazareth valgte Gud at leve et menneskes liv. Julenat fejrer vi Hans fødsel, at skellet mellem himmel og jord er udvisket og mennesket aldrig mere skal overlades til sig selv for Gud er iblandt os.

De fleste af os tilhører formentlig også journalisten verden. Også vi er vokset op i et varmt og trygt land. Et land hvor intet kunne bringe uorden i velfærden og i Danmarks højt besungne tryghed.

Men i disse år bliver verden mindre og mindre, og vi tvinges til at indse, at uanset hvordan vi så stiller os ved diverse EU-afstemninger så er og bliver Danmark en del af verden og en del af det Europa hvor problemerne trænger sig på og mørke skyer

samler sig i horisonten. og I grunden er vi lige så nøgne som den franske journalist – uhyggeligt hurtigt kan velfærden rykkes væk under os, trygheden er ikke så uforanderlig og fast funderet som vi engang troede. Alt kan rykkes væk, alt kan ødelægges.

Og netop derfor er der så ualmindelig god grund til at fejre jul. -Ikke på trods af alt der skræmmer og truer med at tage livsmodet fra os. Men netop på grund af det. Julen

betyder vi har en Gud der kan bedes til, en
Gud der kender vores liv i glæde og i sorg –
en Gud der går med os. Uanset hvad
fremtiden bringer skal vi tage englens ord
for pålydende: Frygt ikke – Kristus er født
–Glædelig jul.